

Profesor čudologije na čas je doneo pravi živi primerak patuljastog vešca. U čudionici je zavladao muk kakav se nije osetio još od vežbe sa letećim vidrama. Veštac je u rukama imao mali džoger, koji nije služio za letenje, već za čišćenje prostorija. Učenici to nisu znali. Zurili su u vešca čekajući da poleti ili izvede neku drugu magiju, ali im se njegovo rukovanje džogerom činilo suviše nespretnim. Profesor se zagonetno smeškao. Posmatrajući učenike svojim prozirnim pogledom razmišljao je koji će od njih biti nasamaren i pristati da bude pokusni kunić u sledećem, za časove čudologije veoma neobičnom eksperimentu. Potajno se nadao da će to biti Čudmilo i Čudmila. Ovim tinejdžerima kao da su imena odredila talenat. Još nikada mu nije uspelo da ih pređe, a naćuo je da se u slobodno vreme bave i zabranjenim ćudima. Isprekidani kikut koji je dolazio iz poslednje klupe strašno je nervirao ćudnologa, ćije su misli, inaće mirne poput hirurgove ruke u trenutku izvođenja najteže operacije, treperile od uzbuđenja što će ih napokon zaslućeno kazniti. Niko ni slutio nije šta predstavlja patuljasti veštac. A on je bio sve samo ne patuljasti a još manje veštac. Bio je on jedan od najvećih ćudnologa koji je svojom patuljastom spoljašnosti sakrivao snagu i velićinu svoje unutrašnje snage i moći, isto onako kao to je njegov blagi, zagonetni osmeh sakrivao surovost kazne koja je čekala njegove neposlušne ućenike. Nakon sto su decak i devojćica postali bas bućni, profesor ih je prozvao da istupe ispred katedre. Na njegovo ćudjenje oni su bili preplaseni, jer je vestac zurio u njih svojim crnim ocima i nije skidao pogleda sa njih sve dok nije poćeo da kruzi i izgovara neke njima nepoznate reci. Odjednom su bili okrućeni plamenom. Vešćevo mrmljanje bile su ćini. Iznad glave im se stvorio pegavi pijuk-davešćac, a u nevidljivoj vreći krio se divlji zbućak. Ćinilo se kao da su u snu, nisu smeli da se pomere, a profesor je sve mirno gledao. Mislio je da je sve u redu i pod kontrolom, dok... ... Veštac nije zgrabio svoj džoger i zavitlao njime toliko snaćno da je otvorio vremensku kapsulo koja je usisals svu decu, zajedno sa Ćudmilom, a zatim se grohotom nasmejao i nestao pucnuvši prstom. Profesor je ostao zabezeknut, a onda je na plafonu ugledao Ćudmila, Ćudmilinog brata, kako drhti. Profesor je odmah poćeo da trazi ćini sa kojima bi mogao da pronadje decu, ali nije mogao da se seti nicega, niti ista da pronadje. Pitao je Ćudmila za pomoć, ali on je jos od ćini koje je bacio vestac ostao nem i zbunjen. Istrćao iz ćudionice da traći pomoć i nabasao na ćistaćicu Rogu. Usplahireno je Zamolio da pljusne Ćudmila ćarobnom vodicioom za skidanje ćinii i maćija, dok on pronadje Vida. Ali neko je ćistaćici Rogi baš tog jutra ukrao sve zalihe ćarobne vodice.